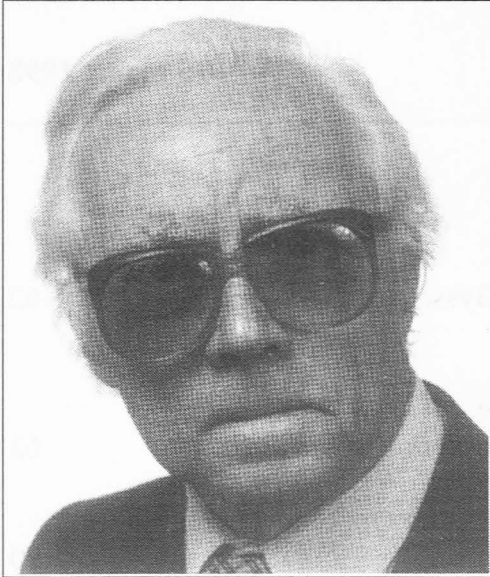

IN MEMORIAM DOCTOR MAURITS GYSSELING

Op 24 november 1997 overleed vrij plots Maurits Gysseling op 78-jarige leeftijd.

Slechts weinigen hebben weet van het ontzaglijk werk dat deze stille vorser gepresteerd heeft en het zou verschillende bladzijden vergen om dat te beschrijven.

In 1945 promoveerde hij aan onze Universiteit tot Doctor in de Germaanse Filologie met de grootste onderscheiding. Als navorser van het Nationaal Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek begon hij een tocht door archiefdepots, bibliotheken en privéverzamelingen in België, Nederland en Noord-Frankrijk op zoek naar manuscripten daterend van vóór 1226. De eerste resultaten verschenen reeds in 1950 in

Diplomatica Belgica. In 1960 kwam dan *Toponymisch Woordenboek van België, Nederland, Luxemburg, Noord-Frankrijk en West-Duitsland (vóór) 1226*). Daarmee werd zijn internationale faam gevestigd op het gebied van de toponymie.

In 1954 was reeds zijn *Gent's vroegste geschiedenis in de spiegel van zijn plaatsnamen* verschenen, wat hem de Letterkundige Prijs van de Stad Gent bezorgde.

Zijn levenswerk was evenwel het *Corpus Gysseling*, gepubliceerd in 1988, een taalwetenschappelijk werk van niet minder dan 15 delen dat handelt over teksten van vóór 1301.

Het lag voor de hand dat zo iemand deel zou gaan uitmaken van de Koninklijke Vlaamse Academie. Hij werd er geïnstalleerd in 1966 en in 1977 werd hij er zelfs de Voorzitter van.

Gedurende zijn ambtsperiode in het Rijksarchief te Gent ontdekte hij het bestaan van een bisschoppelijk archief. Hij kon er de kerkelijke overheid van overtuigen het archief van de St-Baafsabdij en van het Bisdom Gent ter beschikking te stellen van het Rijksarchief. Dat was een kolfje naar zijn hand en gedurende vele jaren zou hij intensief bezig zijn met de ordening en de inventarisatie ervan. Dit werk was bijna volledig af toen hij stierf. Een eerste deel is inmiddels verschenen van deze inventaris die 4.000 getypte bladzijden omvat.

Hij vond buiten zijn wetenschappelijk werk ook nog de tijd om zich bezig te houden met de Heemkunde. Dit leidde tot de stichting in 1962 van de "Oost-Oudburg". Het is eveneens onder zijn impuls dat in 1972 het Documentatiecentrum voor Streekgeschiedenis" gesticht werd en hij zou er de Voorzitter van blijven tot aan zijn dood.

Een rijk gevuld leven en een bijzonder groot verlies en wij zien niet goed in wie zijn wetenschappelijk werk met dezelfde competentie zal kunnen verder zetten.